

βλίου. Ὁ Κάριμα Νιρδαμῆ, πολὺ ὀρθῶς καὶ αἰσθητικῶς σκεπτόμενος ἀκολουθεῖ τὴν δι-
γλωσσίαν, περισσότερον πάντοτε προσηλωμέ-
νος εἰς τὴν δημοτικὴν. Ἀπαντᾷ λ.χ. τὶς τὰς
λέξεις — ὅψις (καὶ ὄχι φεῖδι) γλοιώδης, ὄργα-
σμός, διαπλάττω, συσπασμός, ἐπαφή, ἀρί-
φνητα, ἀπροσπέλαστος. ἔρω, ἀσχημονῶ,
σπεύδω — ἀλλὰ ἐνίοτε παρασύρεται εἰς τὴν
χρησιν ἰδιωματικῶν λέξεων ὡς λ.χ. — καν-
μακά, νέφαλα (ἂν καὶ μεταχειρίζεται τὴν πολὺ
ὠραιότεραν λέξιν σύννεφα), λακκαδώνουν, συ-
ραμαδίζεται, μπρούμυτα — αἱ ὁποῖαι ἀσχημι-
ζοῦν τὸ ἄλλο ὠραῖον λεκτικόν. Ἐπίσης ἀδν-
λον διατὶ ἐνῶ γράφει λ.χ. ἀόρατων καὶ οὐχὶ
ἀοράτων, ἀλλοῦ γράφει παραξένους ἀντὶ τοῦ
εὐφωνοτέρου παράξενους. Ἐπίσης γράφει
«στάσσουν» καὶ «ἀλλάσσουν» ἀντὶ τοῦ δημοτι-
κώτερου «στάζουν» καὶ «ἀλλάζουν», ἢ «ἀ-
κλουθᾷ» ἀντὶ «ἀκολουθεῖ», παραπεισθεὶς ὑπὸ
ποιητῶν, οἵτινες ἐξαναγκάζονται χάριν τοῦ
μέτρου νὰ στραγγαλίζουν λέξεις. Ἐπίσης οἱ
νεφροὶ τῶν ζώων καὶ αἱ κανθαρίδες εἶνε ἀπὸ
τὰ ψεγάδια τοῦ βιβλίου. Ἀλλ' ἀφανίζονται
ἅλα αὐτὰ πρὸ τοῦ συνόλου, τὸ ὅποιον ὑψοῦται
πρὸ τῆς ἐκτιμήσεως τοῦ ἀναγνώστου προσφι-
λές καὶ συμπαθέστατον.

Ὅσα ἔγραψα εἶνε ἰσως πολλὰ ἀναλόγως τοῦ
ὅγκου τοῦ βιβλίου. Ἀλλ' ἀκριβῶς αὐτὸ συμ-
βαίνει εἰς τὸν παρῆγον αὐτὸν κόσμον. Νὰ
γράψῃ κανεὶς δύο μόλις λέξεις δι' ἓν χιλιούε-
λιδον βιβλίον καὶ ν' ἀφιερῇ στήλας ὁλοκλήρους
δι' ὀλίγας μόνον σελίδας.

Δάφνης

ΠΑΘΗΜΑ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ

Ὁ νέος Γάλλος ἀκαδημαϊκὸς Ε. Λαμῦ, με-
ταξὺ τῶν συγχαρητηρίων, τὰ ὁποῖα ἔλαβε διὰ
τὴν ἀνάδοξιν του εἰς τὴν ἑδραν τοῦ Ἀθανά-
του εὔρε καὶ τὴν κάτωθι ἐπιστολὴν νεκροῦ,
σπεύδοντος νὰ ἐπανορθώσῃ μερικὰ ἀδική-
ματα, τὰ ὁποῖα διέπραξεν εἰς βάρος αὐτοῦ καὶ
τῶν συγχρόνων του εἰς τὸν λόγον του ὁ νέος
ἀκαδημαϊκός.

Ἀγαπητὲ Κύριε,

«Ὁ ὠραίός σας λόγος μοῦ ἤρесе τὰ μέγιστα.

Ἐπιτρέψατέ μοι, ἐν τούτοις, νὰ ἐπανορθώσω μι-
κράν παρεξήγησιν, ἥτις ἔκαμε τὴν Ἀσπασίαν νὰ

κλαίῃ καθ' ὅλην τὴν νύκτα. Εἶπατε, ὅτι ἡ Φρόνη
μὲ ἐνέπνευσε καὶ μοῦ ἐχρησίμευσεν ὡς πρότυπον διὰ
τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀσπασίας. Ἡ Ἀσπασία ὅμως πράγ-
ματι ἔσχε τὴν τιμὴν ταύτην.

Ἡ Φρόνη ἦτο ὠραιότατη καὶ ὀλίγον νεωτέρα
μας, ἀλλ' ὄχι καθὼς πρέπει, νομίζω, καὶ ἐποξάριζεν
εἰς τὸ ἐργοστάσιον τοῦ Πραξιτέλους, γλύπτου μεγά-
λης ἀξίας. Συμφώνως πρὸς αὐτὴν ἐπλαστούργησεν
Ἀφροδίτας, διότι ἡ θεὰ αὕτη εἶχεν ὡς ἡ Φρόνη τὴν
συνήθειαν ν' ἀποδύεται πρὸ τῶν δικαστῶν τῆς, ἐνῶ
ἡ Ἀθηνᾶ καὶ ἡ Ἀσπασία, οὐδέποτε θῆ τὸ ἔπραττον!

Φεῖδιαις

Υ. Γ. Ἐξ ἄλλου μοῦ ἀποδίδετε τὸν Παρθενῶνα
καὶ ἔχετε χιλιάκις δίκαιον. Διότι, ἂν δὲν τὸν εἶχε
κάμῃ ὁ Ἰκτίνος, εἶνε βέβαιον, ὅτι ἐγὼ θὰ τὸν ὥκο-
δόνουν.

Ἡ ἐπιστολὴ εἶνε δηκτικωτάτη, ἀλλ' ἀπο-
δεικνύει ὅτι ἡ ἀξία ἐνίοτε φυγαδεύεται καὶ
ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἑδρας τῶν Ἀθανάτων. Ἐὰν καὶ
ὁ τελευταῖος χρονολόγος παρ' ἡμῖν ἔκαμνε
τοιαῦτα σφάλματα, μὴ ἐπιτρεπόμενα οὔτε εἰς
μαθητὴν δημοτικοῦ σχολείου, θὰ ἐξανίσταντο
καὶ οἱ λίθοι. Καὶ ὅμως εἰς Παρισίους παρῆλθε
τὸ γεγονός σχεδὸν ἀπαράτητον, καίτοι ἐπρό-
κειτο περὶ Ἀκαδημαϊκοῦ.

Ἀλλ' ἡ ἱστορία τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας
δὲν εἶνε ξένη πρὸς τοιαῦτα παθήματα. Εἰς ἓν
τεῦχος τοῦ «Je sais tout» ἀναγράφονται περι-
εργόταται λεπτομέρειαι διὰ μερικοὺς Ἀκαδη-
μαϊκοὺς. Οὕτω λ.χ. ὁ μαρκήσιος Βιλλάρ ἐγει-
νεν Ἀκαδημαϊκὸς χωρὶς νὰ εἰδέωρ οὔτε γρα-
φὴν, οὔτε ἀνάγνωσιν! Ὁ δούξ τοῦ Ρισελίε εἶ-
χε γράψῃ μόνον... ἐρωτικὰς ἐπιστολάς καὶ ὁ
μαρκήσιος δὲ Κοασλὲν ἐγένεν Ἀκαδημαϊκός
εἰς ἡλικίαν 17 ἐτῶν! Πλεῖστοι εὐπατρίδαι καὶ
στρατιῆγοι ἐγέναν Ἀθάνατοι χωρὶς κανὲν προ-
σόν, πολλοὶ δὲ ἐχρίοντο χάρις εἰς τὸν... πο-
δόγυρον. Καὶ ἐν τούτοις, ὁ Οὐγκὼ τοῖς ἀπέτυ-
χεν πρὶν ἢ γίνῃ Ἀκαδημαϊκός, ὁ Μυσσὲ ἀ-
περιφθῇ, προτιμηθέντος τοῦ Ρατοῦ, ἐπιστά-
του τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Βασιλέως. ὁ Ζολᾶ ἀ-
περιφθῇ εἰκοσάκις μὴ γενόμενος Ἀκαδημαϊ-
κός, ὅπως δὲν ἐγέναν καὶ οἱ Πασκάλ, Διδε-
ρό, Μονμαρσέ, Βαλζάκ, Γκωτιέ, Μισσελὲ κλπ.

Αὐτὰ συμβαίνουν, κυριολεκτικῶς πλεόν, εἰς
τοὺς Παρισίους...

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Μνημεῖα. — Θὰ ἐγερεθῇ μνημεῖον ἐν Βρυξέλλαις εἰς
τὸν ζωγράφον Impens, ἐν δὲ Chelsea τῆς Ἀγγλίας
ἐνθα ἐπὶ πολὺ κατώκησεν, εἰς τὸν Οὐόστλερ. Τὸ τελευ-
ταῖον τοῦτο μνημεῖον θὰ ἐκτελέσῃ ὁ Rodin, ἔκτυπα
δὲ θὰ ἐγερωθῶσιν ἐν ἐν Πιρσιόις καὶ ἄλλοις εἰς τὰς
Ἡνωμένας Πολιτείας.

— Ἡ πόλις τῶν Πιρσιόων ἀπεφάσισεν ὅπως ἀνε-
γείρῃ μνημεῖον πρὸς δόξαν τοῦ δημοσιογραφικοῦ ἐ-
παγγέλματος. Τὸ μνημεῖον θὰ στηθῇ ἐντὸς τοῦ Παν-
θέου, πρὸς αἰθίον μνήμην τῶν μεγάλων Γάλλων δη-
μοσιογράφων τῶν ἀρχῶν τοῦ παρελθόντος αἰῶνος.

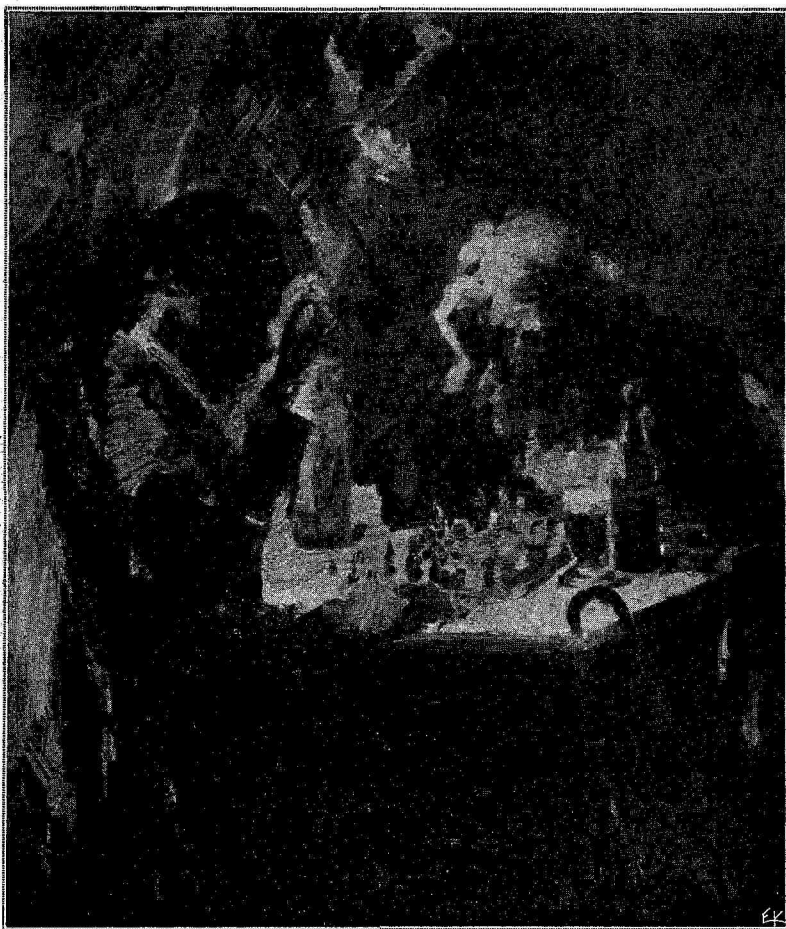
— Ἡ συσταθεῖσα ἐπιτροπὴ πρὸς συλλογὴν ἐρά-
νων διὰ τὴν ἀνέγερσιν ἐν Καλάμας μνημεῖου εἰς τὸν
ἀγωνιστὰ Παπαρλέσχιν καὶ Ἀναγνωσταρᾶν ἤρξατο
καὶ πάλιν ἐργαζομένη.

Ἐκθέσεις. — Εἰς τὴν ἐκθῆσιν Μποκατσιάμπε ἐπωλή-
θησαν τρεῖς ἔργα. Ὁ αὐτὸς καλλιτέχνης θὰ κάμῃ
ἰδίαν ἐκθέσιν καὶ κατὰ τὸν Ἀπρίλιον, χάριν τῶν
Ἀγώνων, με προσθήκην νέων ἔργων Ἀθηναϊκῶν
τοπίων.

— Εἰς Λιέγην εἰς τὸ Cercle des Beaux Arts ἐγέ-
νετο εἰδικὴ ἐκθέσις κατὰ τὸν Ἰανουάριον τῶν ἔργων
τοῦ Jules Sauvenière. Ἐξετέθησαν 45 ἔργα, ὧν
τὰ πλεῖστα τοπεῖα.

— Ἡ Βελγικὴ Κυβέρνησις δι' ἐγγράφου ἀποσταλέν-
τος εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν εἰδοποιεῖ ὅτι
κατὰ τὸ ἔτος 1907θὰ γίνῃ ἐν Βρυξέλλαις διεθνὴς καλ-
λιτεχνικὴ ἐκθέσις καὶ προσκαλεῖ νὰ συμμετάσχῃ
ταύτης καὶ ἡ Ἑλλάς.

— Ὁ κ. Βικῆτος τὰ ἐν τῇ Ἀθηναϊκῇ λέσχῃ ἐκ-

Σ. Βικάτου

Τὸ δικάκι

τεθέντα ἔργα του, ἐξέθεσεν ἤδη καὶ εἰς μίαν αἵθουσαν τοῦ «Παρνασσού» εἶνε δὲ αὐτὰ. 14. Ἦτοι ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἑλέου βραβευθεῖσα δι' ἀργυροῦ μεταλλίου ἐφέτος ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τοῦ Μονάχου, τὸ Σκάκι, ὅπερ δημοσιεύομεν, βραβευθὲν πρὸ τριετίας ἐν τῇ αὐτῇ Ἀκαδημίᾳ διὰ πρώτου βραβείου ἐν διαγωνισμῷ μεταξὺ 350 δ αγωνισθέντων, δύο πίνακες εἰκονίζοντες μῆλα, βραβευθέντες δι' ἀργυροῦ μεταλλίου, ὁ Ἀστακός, δι' ὃν πολλά ἐπαινετικά ἔγραψαν αἱ Γερμανικαὶ ἐφημερίδες, ἐν ἑτέρον ἐπιτραπέσιον· τὰ ἄλλα εἶνε σπουδαί, μιᾶς κόρης ὁλοσώμου, μιᾶς κεφαλῆς παιδίσκης, αἰθίοπας, ἐν γυμνὸν μὲ μίαν θαυμασίαν καμπύλην γυναικείας ράχως καὶ τρεῖς σπουδαὶ γεροντικῶν κεφαλῶν, ὧν μίαν πρὸ πενταετίας ἐδημοσίευσεν ἡ «Πινκοθήκη» ἐν φωτοτυπία.

— Εἰς τὸ Cercle Artistique τῶν Βρυξελλῶν ἐξετέθησαν ἔργα τοῦ Stevens προσωπογράφου, F. Verheyden νεαροῦ τοπιογράφου, Valkenaere θαλασσογράφου καὶ Rombouts ὕδατογράφου.

— Ἦνοιζεν ἐν Βρυξέλλαις ἡ XIV ἔκθεσις «Pour l'Art». Ἐξέθεσαν 23 καλλιτέχναι.

— Εἰς τὸ Petit Palais τῶν Παρισίων ἐξετέθησαν ἔργα τοῦ Dalou καὶ τοῦ Henner, ἐν Βρυξέλλαις τῆς Βελγικῆς τένης ἔργα, ἐν Λονδίῳ τῶν προσωπογράφων τῆς Société royal des Artistes Britanniques. Ἐν Βίρμιγγαμ ἦνοιζεν ἔκθεσις τῆς «Société des Artistes» ἐν Γλασκόβῃ τοῦ Βασιλικοῦ Καλλιτεχνικοῦ Ἰνστιτούτου (μέχρι 26 Φεβρ.), ἐν Λεϋδε ἔργων τοῦ Zilchen, καὶ ἐν Παρισίοις φωτογραφικὴ ἔκθεσις εἰς τὸ Δημαρχεῖον.

— Ἐν Παρισίοις ἐγένετο ἔκθεσις τῶν ἔργων τοῦ ζωγράφου M. Wely.

Μουσική. — Ἐπὶ τῇ 105ῃ ἐπετείῳ ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Μότσαρτ ἐν τῷ Ὁδεῖῳ Λόττνερ ἐδόθη ἀναμνηστικὴ συναυλία, καθ' ἣν ἐψάλλη λατινιστὶ ὑπὸ χοροῦ ἐξ 70 μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τὸ περίφημον Reguiem (Ἀνάπαυσις) τοῦ ἀβανάτου μουσουργού. Ἐν τῇ προηγουμένῳ φύλλῳ ἐγράψαμεν πῶς ἐνεπνεύσθη τὸ τελευταῖον τοῦ αὐτοῦ ἔργον ὁ μέγας Διδάσκαλος καὶ ὑπὸ τὸ βάρος ποίας παραισθήσεως τὸ συνέθεσε. Σχεδὸν ἵπτατο εἰς τὸν οὐρανὸν ἡ ψυχὴ του, ὅταν ἡ βαθεῖα καὶ μεγαλοπρεπεστάτη ἐπικήδειος ἀκολοιυία ἐξελίσσετο εἰς τοὺς πολυδαίδαλους πενθίμους τόνους τῆς.

Ἡ ἐκτέλεσις, πρώτην φορὰν ἐν Ἑλλάδι ἀκουσμένη, ὑπῆρξεν ἀξία τῶν προτοδοκιῶν μας. Ἡ μεσόφωνος δεσποινὶς Ἐρατρίκῃ Ἀναστασιάδου καὶ ὁ βαθύφωνος Β. Βόλτσης ἐψάλλαν μὲ ἔκτακτον ἐπιτυχίαν. Ἡ πρώτη εἶχε τόνους σπανιωτάτους, ὁ δὲ δευτέρος σταθερότητα φωνῆς. Τὸ Rerordare καὶ τὸ Domine Jesu καθήδυνε τὰς ψυχὰς τῶν ἀκροατῶν. Τὸν χορὸν διηύθυνεν ὁ κ. Μπέμμερ, ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου δὲ συνώδευεν ἡ κ. Λόττνερ.

✱

Ἑκδόσεις. — Ἐξεδόθη ἐν Λονδίῳ εἰς δύο πολυτελεστάτους τόμους, ἐντολῇ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας λιούωμα μὲ τὰς 100 ζωγραφικὰς εἰκόνας τὰς ὑπαρχούσας εἰς τὰς βασιλικὰς στοὰς τῶν ἀνακτόρων Βούκιγγαμ καὶ Οὐϊνδσωρ. Τὸν πρόλογον ἔγραψεν ὁ Ἐουστ. Ἡ ἀρχαιότης τῶν εἰκόνων φθάνει μέχρι τοῦ Ἑρρίκου Η'. Αἱ πλέον ἀξιοσημεῖωτοι εἰκόνες εἶνε ἡ τῆς βσιλίσσης Βικτωρίας ἐν νεαρῇ ἡλικίᾳ (ἔργον Τζῶν Πατρίτζ), τοῦ Ἀλβέρτου ἐν μεγάλῃ στολῇ, τὸ περι-

λάλητον ἔργον διὰ τὰς περιπετείας του τῆς πριγκιπίσσης Καρολίνας μετὰ τῆς θυγατρὸς της Καρλόττας (ἔργον τοῦ Διθρένης), ἡ Κρήνη τοῦ Λανδσέρ, μία αὐτοπροσπογραφία τοῦ Ρέμβραντ, ἡ συνάντησις τοῦ Χριστοῦ μετὰ τὴν Μαγδαλὴν τοῦ αὐτοῦ ζωγράφου, μία τοπιογραφία καὶ μία ἐρωτικὴ σκηνή (ἔργα τοῦ Τιτσιάνου). ἐν τρίπτυχον τοῦ Ἑρανάχ, αἱ Νύμφαι τοῦ αὐλικοῦ ζωγράφου Βιντερσχάιτερ, δύο εἰκόνες τοῦ Μεγ. Ναπολέοντος (ἔργα τοῦ Δελαρόχ) καὶ μία εἰκὼν τοῦ ἑνψάντου Βαλτάσαρ, γραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Βελασκέ.

✱

Μνημεῖα καὶ ἀνδριάντες.—Εἰς Ἀθηναίον ἐστῆθη ἡ προτομὴ τοῦ Μηνιῖτου ἡ δαπάναις τοῦ αἰδ. Πιφάνη ἐν Ἰταλίᾳ κατασκευασθεῖσα ὑπὸ Ἰταλοῦ γλύπτου. Ἡδὲ ὁ Δῆμος θὰ ὠρίση τὴν ἡμέραν τῶν ἀποκαλυπτηρίων, ἅτινα θὰ τελεσθῶσι λίαν μεγαλοπρεπῶς.

— Ἐν Ἀργιστολίῳ ἰδρυθήσεται προσεχῶς προτομὴ τοῦ Νάπιας, τοποτηρητοῦ ἐπὶ Ἀγγλικῆς προστασίας, παρασχόντος πολλὰς ὑπηρεσίας εἰς τὸν τόπον. Καὶ ἡ προτομὴ αὕτη ἐφιλοτεχνήθη ἐν Εὐρώπῃ.

✱

Μουσεῖα.—Τὸ Μουσεῖον τῆς Ἀμβέρσης ἀπέκτησε δύο ἔργα τοῦ Jordaeens τὸν «Μελέγχρον καὶ τὴν Ἀταλάντην» ἀγορασθὲν ἀπὸ τινος ἐρασιτέχνη τῆς Κοπενάγης καὶ ἐν σχεδιαγράφημα «ὁ Βασιλεὺς πίπτει» ὅπερ εἶχεν εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν του εἰς κάτοικος τοῦ Μονάχου. Ἐπίσης ἀπέκτησε τὸ αὐτὸ Μουσεῖον καὶ δύο προσωπογραφίας τοῦ Κορνηλίου De Vos.

✱

Κίησις.—Ἡ Ἑταιρία τῶν Γάλλων καλλιτεχνῶν ἀπὸ πολλοῦ χρόνου ἡσχολεῖτο εἰς τὴν ἰδρύσιν ἀσύλου τῶν καλλιτεχνῶν μελῶν της. Ζωγράφων, γλυπτῶν, χαρακτῶν καὶ ἀρχιτεκτόνων, ὅσοι ἐνεκα γῆρατος ἢ ἀσθενειῶν ἀδυνατοῦν νὰ ἐργασθῶσι. Ἡ ὥραία καὶ εὐεργετικὴ αὕτη ἰδέα θὰ πραγματοποιηθῇ ἤδη, χάρις εἰς τὴν δωρεάν τῆς κ. Ἰουλίας Comte τῆς γνωστῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα Armand Hagem, ἥτις ἐδωρήσατο πρὸς τοῦτο μίαν ἐκφυλιν τῆς ἐν μέσῳ θαυμασίου ἄλλους 25,000 πηλ.

— Ὁ ζωγράφος καὶ καθηγητὴς ἐν τῷ Πολυτεχνίῳ κ. Α. Καλούδης θὰ ὑποδοθῇ ἀπὸ σκηνῆς τὸ πρόσωπον τοῦ Οἰδίποδος ἐν τῷ Δημοτικῷ Θεάτρῳ κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας.

— Ἀπεφασίσθη τῇ πρωτοβουλίᾳ τῆς κ. Α. Παπαδοπούλου καὶ τοῦ κ. Ε. Ρωμάνου, ἡ ἰδρύσις διαρκoῦς ἀγορᾶς καλλιτεχνικῶν ἔργων καθ' ὅλον τὸ ἔτος. Πρὸς τοῦτο παρεγώρηθη μία τῶν αἰθουσῶν τοῦ Ζαπτείου. Οἱ καλλιτέχνηαι θὰ πληρώνουν ὡς ἐνοίκιον 30—50 λεπτά τὸν μῆνα δι' ἑκάστον πίνακα.

— Πλουσιωτάτῃ Παρισινῇ ἀριστοκρατίᾳ θέλουσα νὰ προστατεύσῃ τὴν τέχνην ἐσκανδαλίσθη ἀπὸ τὸ ἀπλοῦστατον ξύλινον πλαίσιον, τὸ ὁποῖον περιβάλλει τὴν περίφημον «Τζοκόνδα» εἰς τὸ μουσεῖον τοῦ Λούβρου καὶ ἐξήχησε νὰ προσφέρῃ πολυτελεῖς πλαίσιον διὰ τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ Λεονάρδου δὲ Βίντσι. Ἀλλ' αἱ ἐφημερίδες ἐξαιρουν τὴν προσφορὰν, ἀλλὰ τὴν σχολιάζουν εἰρωνικῶς καὶ συλλυποῦνται τὸν ὑποῦργον τῶν Ὑφαιων Τεχνῶν διὰ τὴν δυσχερῆ θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκειται ἀπέναντι μιᾶς ἀριστοκρατικῆς δωρεᾶς. Τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι τόσα ἔτη τὸ πλαίσιον δὲν ἡμποδίζε τοὺς ἐπισκέπτας τοῦ Λούβρου νὰ θαυμάζουν ἕνα ἀριστοῦργημα τῆς ζωγραφικῆς τέχνης.

— Ἐγένετο ἐν Παρίσις πωλήσεις καλλ. ἔργων. Ἡ εἰκὼν ἡ ἀνήκουσα εἰς τὴν συλλογὴν τοῦ Cro-mier «Billet d'oux» τοῦ ζωγράφου Fragonard ἐπωλήθη ἀντὶ 420,000 δρ. καὶ ὁ «Volant» τοῦ Chardin ἀγορασθεὶς ὑπὸ τοῦ Ρότσιλδ ἀντὶ 140,000. Ἡ ὅλη συλλογὴ ἐπωλήθη ἀντὶ 5,191,650 φρ.

— Ἡ περίφημος «Κατοπτριζομένη Ἀφροδίτη» τοῦ Βελασκέ εἶνε ἀπὸ ἡμερῶν εἰς τὴν κατοχὴν τῆς «Ρ-θνικῆς Πινακοθήκης» τῆς Ἀγγλίας. Ἡ περίφημος εἰκὼν εὐρίσκετο εἰς ἰδιωτικὴν καλλιτεχνικὴν συλλογὴν ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἐκινδύνευε ν' ἀπαχθῇ ὑπὸ τῶν ξένων. Τὸ Μουσεῖον τοῦ Λούβρου εἰς μίτην εἶχε προσφέρει 1,250,000 φράγκα πρὸς ἐξαγορὰν τῆς εἰκόνος. Ὁ κάτοχος τοῦ ἀριστοῦργήματος ἀνέμενε νὰ συμπληρωθῇ τὸ δι' ἐράνων συλλεγόμενον εἰς τὴν Ἀγγλίαν ποσόν. Οἱ ἐρανοὶ εἶχον ἀρχίσει πρὸ δεκαετίας καὶ ὑπελείποντο ἀκόμη 5,000 λίραι.

Ἡδὲ τὰς 5,000 λίρας τὰς προσέφερεν Ἀγγλος ἀνώνυμος δωρητής. Καὶ ἡ περίφημος Ἀφροδίτη δὲν θὰ ἐκπαρισθῇ. Ἡ εἰκὼν ἥτις σήμερον ἀξίζει 1,500,000 φράγκα, πρὸ δωδεκαετίας πωληθεῖσα εἰς μίαν καλλιτεχνικὴν ἀγορὰν τοῦ Λονδίνου εἶχεν ἀγορασθῇ ἀντὶ 30,000 φράγκων μόνον.

— Ὁ βασιλεὺς Ἐδουάρδος ἐτοποθέτησε πρὸ ἡμερῶν προσωπικῶς ἀναμνηστικὴν ὕψλον μετὰ τὴν παράστασιν τῆς Βασιλίσσης Βικτωρίας εἰς τὸ παρὰθυρον τοῦ βασιλικοῦ Μουσουλίου τοῦ Φρόγγου, ὅπου ὡς γνωστὸν ἔχει ἐνταφιασθῇ ἡ βασίλισσα. Ἐπίσης εἰς τὸ ἴδιον Μουσουλεῖον ἀπεκαλύφθη ἀναμνηστικὴ στήλη ἐξ ἀγάλτου.

— Εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ Ἑννέρ, ἐξελέγη μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν Καλῶν τεχνῶν ὁ ζωγράφος Λέων Lhermitte. Ὁ νεοεκλεγθεὶς ἐγεννήθη τῷ 1814. Τῷ 1889 ἔλαβε μέγα βραβεῖον τιμῆς εἰς τὴν ἔκθεσιν.

✱

Θάνατοι. Ἀπέθανον, ἐν Παρίσις ὁ ζωγράφος Florens Willems γεννηθεὶς ἐν Λιέγγ, καὶ ὁ ζωγράφος Armand Jamar ἐν Λιέγγ γεννηθεὶς τῷ 1819.

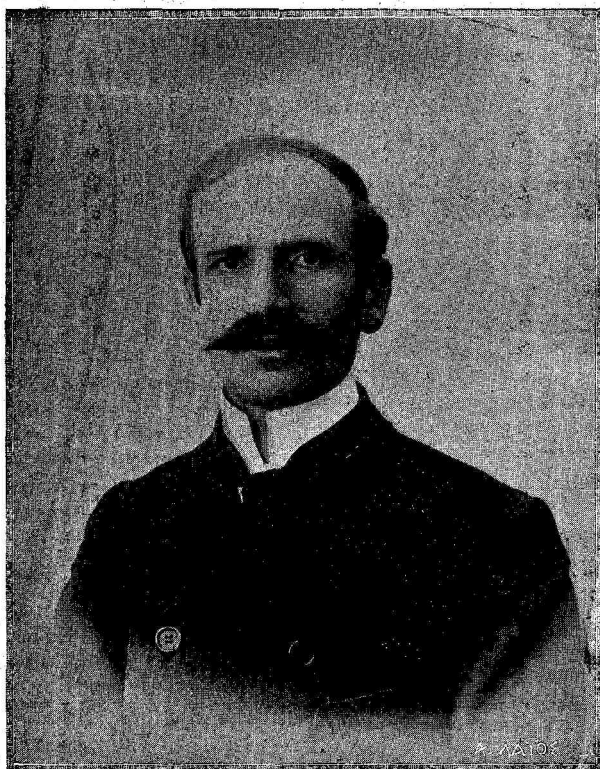
✱

Νέα ἔργα.—Ὁ κ. Παρθένος ἐφιλοτέχνησε τὸν «Ἐκκλησάρην» ὅστις διακρίνεται διὰ τὸν ὥρατον χρωματισμόν.

✱

Διαλέξεις.—Ὁ ἀρχιτέκτων κ. Α. Βοκιέρη ἔκαμεν εἰς τὴν Καλλιτεχνικὴν Ἑταιρίαν ἐν τῷ ἀνακτόρῳ τῶν Σαβίνων τῆς Ρώμης διάλεξιν διαρκέσασαν ἐπὶ διωρον περὶ τῶν ἐξ Ἑλλάδος ἐντυπώσεων τοῦ μετὰ προβολῆς πλείστον εἰκόνων. Ἐχαρακτήρισε τὸν Ἑλλ. λαὸν ὡς γέννην, φιλόξενον καὶ ἐνθουσιώδη, ἐξαιρῶν δὲ τὸ καλλιτεχνικὸν τῶν Ἀθηναίων αἶσθημα εἶπεν ὅτι ἐν ταῖς οἰκοδομαῖς των εἶνε ἀντάξιοι τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἀπόγονοι, ἀφοῦ πλείστα τῶν Ἀθηνῶν μέγαθα θὰ ἴσαν ἀληθὲς στόλισμα δι' εἰσδηῖποτε εὐρωπαϊκὴν μεγαλόπολιν.

— Ἐν τῇ ἐνταύθα Γερμανικῇ ἀρχαιολογ. σχολῇ ὠμίλησαν, παρουσίᾳ τοῦ Διαδόχου καὶ τοῦ πριγκιπὸς Γεωργίου οἱ κ. κ. Δαίρπελδ καὶ Κάρρο. Ὁ κ. Κάρρο ὠμίλησε περὶ τοῦ παραλληλισμοῦ τῶν Αἰγυπτιακῶν καὶ Μυκηναϊκῶν τεχνουργημάτων. Συνέκρινε τὰ εὐρήματα τοῦ Βασιλικοῦ τάφου τῆς IB' καὶ II' δυναστείας ἐν Μέμφιδι πρὸς τὰ Κρητικὰ καὶ Μυκηναϊκὰ εὐρήματα καὶ ὑπέδειξε πλείστας ὁμοιότητας ὑπεστηρίζας ὅτι ἡ Μυκηναϊκὴ τέχνη δὲν παρήχθη ἐκ τῆς Αἰγυπτιακῆς, ἀλλ' ἀπλῶς ἐχρησίμευσεν ὡς πηγῇ, ἐξ ἧς ἐλήφθησαν στοιχεῖα ἀναπαργωγῆς αὐτοτελῶς συντελεσθείσης ἐν ταῖς νήσοις τοῦ Αἰγαίου καὶ ἐν Μυκῆναις. Ὁ κ. Δαίρπελδ ὠμίλησε περὶ τοῦ προσφιλοῦς αὐτῷ ζητήματος τῆς «Ομηρικῆς Ἰθάκης, ἥτις τῆς Λευκάδος. Ὁ κ. Δαίρπελδ ἐπανελάβε τὰ γνωστὰ ἐπὶ εἰρήματα, ὧν ἀνάλυσιν πλήρη παρέσχεν ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς «Πινακοθήκης» ὁ συνεργάτης μας κ. Λεκατσᾶς. Κατόπιν τῆς ἀνακωῆσεως τοῦ κ. Δαίρπελδ ἀντεπεξήλθεν εἰς τὸ Ν. Ἀστυ τῆς 13 Ἰανουαρίου ὁ κ. Ν. Παυλάτος, ὅστις παραθέτει τὰς ἐξῆς γνώμας ἐπιφανῶν φιλολόγων καὶ ἀρχαιολόγων. Ἐκτὸς τῶν ἀναφερθέντων ἐν τῇ «Πινακοθήκῃ» ὡς γραφάντων κατὰ τῆς θεωρίας τοῦ κ.

Σ. Βικᾶτος

Δαίρπελδ προστίθενται ὁ Menge, ὁ Reisch, ὁ W. Manly καθηγητῆς Ἀμερικανικοῦ Πανεπιστημίου, ὁ N. Sabat Πολωνός καὶ ὁ Ὁλλανδὸς N. Lang, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι, οἱ ὅποιοι ἔγραψαν εἰς ἐφημερίδας Α. γ. ὁ Βιλλάμοβιτς γράφει ὅτι ὁ κ. Δαίρπελδ δὲν ἐννοεῖ κανὲν εἶδος γραμματικῆς ἢ ἱστορίας ἐκτὸς ἂν συμπέσῃ νὰ συμφωνοῦν πρὸς τὰ συμφέροντά του. Ὁ Gerard θεωρεῖ τὸν κ. Δαίρπελδ μᾶλλον εὐφυῶς ἢ κριτικόν. Ὁ G. Fougeres καθηγητῆς ἐν Σορδόνη ἀποκαλεῖ τὴν θεωρίαν τοῦ κ. Δαίρπελδ κενὴν καὶ παράδοxon.

— Ὁ κ. Γ. Σωτηριάδης ὠμίλησε χαριτολογῶν περὶ ἐθνολογικῶν καὶ τοπογραφικῶν τῆς Αἰτωλείας καὶ ὁ κ. Φ. Νόακ περὶ τῆς Ἀμαζόνος τοῦ Πολυκλείτου.

Ὁ κ. Νόακ προσδιώρισε τὴν ἀκμὴν τοῦ Πολυκλείτου, ἀποδείξας ὅτι ἦτο πράγματι σύγχρονος καὶ συμμαθητῆς τοῦ Φειδίου καὶ ὅτι ἐπὶ 40 ὁλόκληρα ἔτη (460—420 π. Χ.) εἰργάσθη ἀκαταπονήτως, ὑψώσας τὴν τέχνην εἰς λαμπρὸν σημεῖον. Δυστυχῶς ἐλάχιστα ἔργα του, ὡς τὸν Δορυφόρον καὶ Διαδούμενον, δυνάμεθα σήμερον ν' ἀπολαύσωμεν, περὶ δὲ τῶν ἄλλων πολυαρίθμων ἀνδριάντων του δὲν ἔχομεν ἀσφαλεῖς γνώσεις καὶ μόνον μετὰ τινος πιθανότητος δυνάμεθα νὰ ἀποδίδωμεν εἰς τὸ ὕψος του ἔργα τῶν Μουσείων μας.

Κατόπιν ὠμίλησε περὶ τῆς παραστάσεως τῶν γυναικῶν ἀνδριάντων ἀπὸ τῆς ἀρχαῖκῆς ἐποχῆς τῆς τέχνης μέχρι τοῦ Πολυκλείτου. Ἰδίως ἀνέπτυξε τὴν ἐξέλιξιν τοῦ ἀναπαυομένου σκέλους, τὸ ὅποιον ἐφευρεν ἡ Ἀργεῖσις κυωνία Σχολή καὶ ἰδίως ὁ Πολύκλειτος, καὶ τὰ περὶ αὐτοῦ λόγων τῶν ἄκρων εἰς τὰ ἔργα τοῦ Πολυκλείτου καὶ τῆς σκέσεως αὐτῶν πρὸς τὰ ἀρχαιότερα ἔργα, ἀποδείξας ὅτι αἱ ἀναλογίαι αὐτῶν γιὰστί εἶνε ἀντίθετοι, ἥτοι κάμψις ἀντιστοιγεῖ πρὸς τάσιν καὶ τὸ ἀντίθετον. Ἀπέδειξεν ἐπίσης ὅτι ὁ τύπος τῆς Ἀμα-

ζόνος Βερολίνου δὲν ἀποδίδει, ὡς πάντοτε νομίζουν, τὴν Ἀμαζόνα τοῦ Πολυκλείτου, ἀλλ' ὁ ἄλλος τύπος, Ἀμαζόνος Σωσικλέους λεγόμενος, πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς ἡ Ἀμαζὼν τοῦ μεγάλου ἐκείνου κλλιτέχνη. Ὁ κ. Νόακ ἔφερε πολλὰ ἐπιχειρήματα πρὸς ὑποστήριξιν τῆς γνώμης του, ἰδίως τὴν κατασκευὴν τῆς κόμης ὁμοίως πρὸς τὴν τοῦ Διαδουμένου, τὴν διάταξιν τοῦ ἐνδύματος, σοβαρὰν καὶ ἀπλὴν χωρὶς τὰς ἀττικίζούσας πτυχὰς τοῦ ἄλλου τύπου τοῦ Βερολίνου καὶ ἰδίως τὴν τετραγωνικότητα τῆς Ἀμαζόνος Σωσικλέους καὶ τὴν πολυκλείτειον διάταξιν τῶν ἄκρων ὡς πρὸς τὸ τελευταῖον ἔφερε πολὺ ἰσχυρὸν παράδειγμα, τὴν ὁμοιότητα πρὸς τὸν Ἀθλητὴν Οὐδέστμακστ, τὸν λεγόμενον Κυνίσκον (ἢ κατὰ τὸν ἡμέτερον κ. Φίλιον, Ἀποξυόμενον) τοῦ Πολυκλείτου.

Ἐπίσης καὶ εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ προσώπου ἐπέστησε τὴν προσοχὴν τῶν ἀκροατῶν ὁ κ. Νόακ τοῦ τύπου Σωσικλέους. Ἀληθῶς τὸ πρόσωπον τῆς Ἀμαζόνος ταύτης εἶνε περισσότερον πολυκλείτειον ἀπὸ κάθε ἄλλον τύπον. Καθ' ἡμᾶς ὁμοῦς μένει ἡ δυσκολία ὅτι ἡ Ἀμαζὼν Σωσικλέους ἐστηρίζετο εἰς δόρυ καὶ δὲν ἤξεύρομεν πῶς θὰ συμβιδάσῃ τὴν ἀρχαίαν αὐτὴν παράδοσιν, καὶ μάλιστα ἐκ τοῦ Λουκιανοῦ προερχομένην, ὁ κ. Νόακ.

— Ἐν συνεδριάσει τοῦ ἐνταῦθα Γαλλικοῦ Ἰνστιτούτου ὁ μὲν διευθυντῆς κ. Ὁλλῶ ἐξέθεσε τὰ πεπραγμένα ὑπὸ τῆς Σχολῆς κατὰ τὸ 1905. ὁ δὲ κ. Ἐμπλὰ ὠμίλησε περὶ ἀρχαιολογικῶν ἐρευνῶν εἰς τὴν Ἀφροδισιάδα (Καρία).

Ὁ κ. Ὁλλῶ ὠμίλησε ἐπίσης περὶ ἐπιγραφῆς εὐρεθείσης ἐν Νέᾳ Κολοφῶντι καὶ ὁ κ. Βιλλάρ περὶ τῆς ἐν Ἀγλῶ Ἀγορᾶς τῶν Ἰταλῶν.

— Ὁ κ. Σβορώνος ὠμίλησεν εἰς τὸν «Παρνασσὸν» περὶ νεοελληνικῶν παραδόσεων, αἱ ὅποιαι ἀφορῶσιν ἀρχαίους θησαυρούς.